

Til

Hansine Karolius'

minde.

Ungdom og lyst
lekte i dit bryst.
Venner i flok,
fryd og glæde nok !
Livet du saa fagert for dig,
Livsveien stod alt aapen.
Du tyktes se, som i drøm, din
ungdomsbane ryddet og prydet
med skjønne fremtids blomst
og rosenblade.
Alt syntes ferdig — for livet her.

Da kom der bud
fra din Gud :
Kom min brud!
Saa du dig da en stund omkring,
tænkte paa mange hundred ting,
Men brudgommen holdt paa sit:
Følg nu mig! Til hjemmet dit!
Underlig tyktes dig budskapet nu!
Var det mening i slikt?
Er livet bare skrømt og digt?
Har jeg drømt?

Blev du da var
din himmelske far.
Din jordiske med.
De saa du stred, kjæmpet og led.
Og Jesus, din bror, kaldte dig og drog.
Da fandt du trøst og fred i hans ord.
Stjernerne blinket, himlen dig vinket!
Du droges og længtet og stundet, opad,
drømte saa fagert om gjensyn og fryd,
hver gang du fik blundet.

Saaledes blev du færdig, reiseferdig.
Anden gang laa livsveien ryddet og ren,
blomsterstrød, uten tistler og sten!
Aldrig du saa den saa fager!
Der saa du livet — bortenfor, befriet!
Hørte det ringte, som tusind smaa
klokker fra himmelens blaa.
Du kjendte kaldet. Nikket og smilte.
Sendte dit sidste farvel til os alle!
Og saa - pyntet og færdig, ren
og retfærdig steg du ut
til din Gud!

Tak da for livet, det korte, som svandt,
og for venskap og tro. Du var kjær-
lig og god.
Alle minder om dig skal lyse
lik stjernehimlen en vinterkveld.
Alle holdt vi av dig. Du spredte dit
livsglade sind, til os alle ind.

Tak for hilsenen! I livets sidste
stund, før du lukket din mund — bad
du os følge!
Tak, tak! Bed os da efter!
Ind over livets farlige bølge,
seiler vi efter!
Gud, du ei dig dølge!
Han lede óg
vore spor — dit hvor du nu bor.

I. R.

[Ingvald Rødvik]